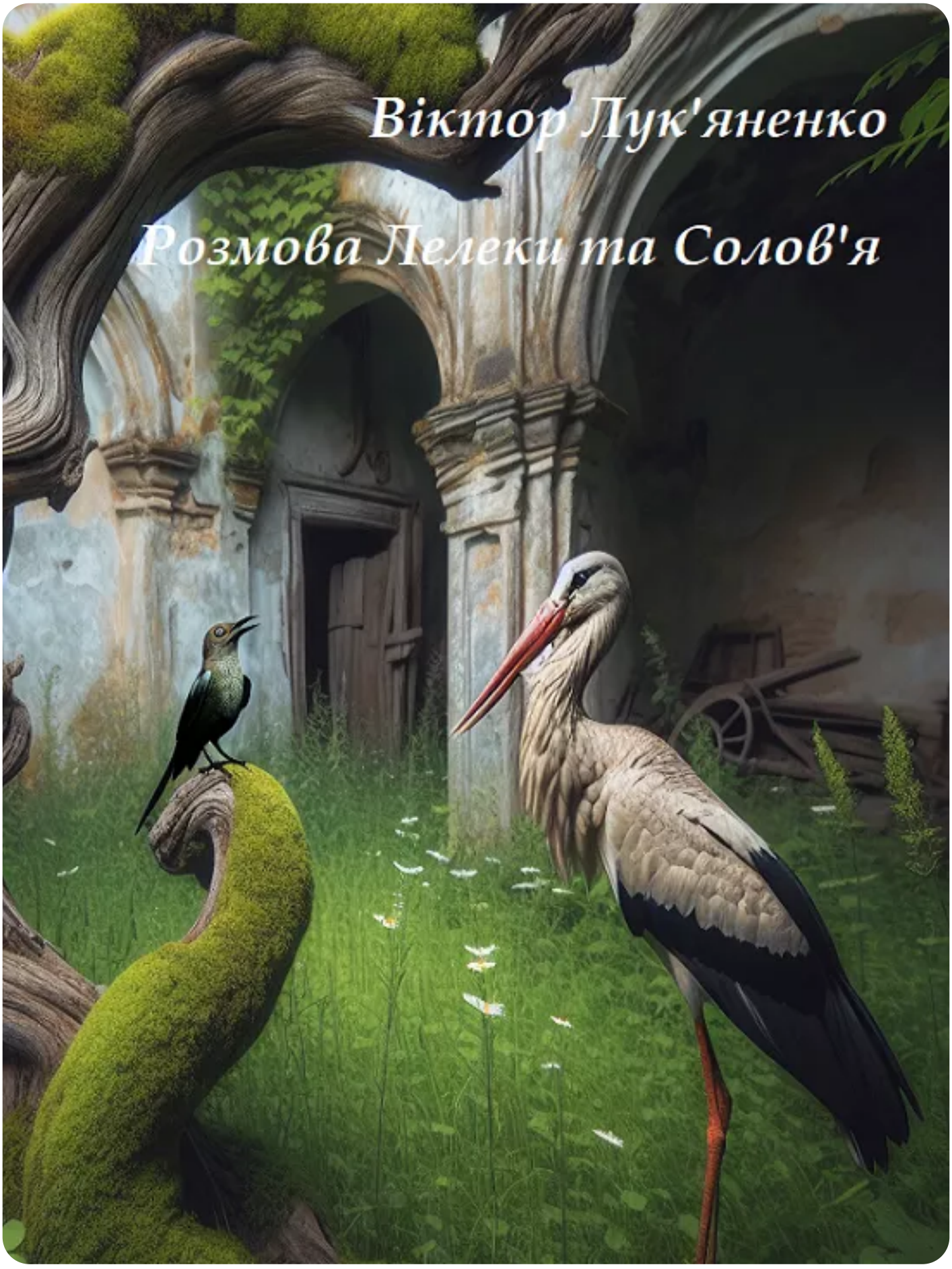

Розмова Лелеки та Солов'я.

Жанр произведения: Поэзия

Произведение написал автор BookBox Виктор Лукьяненко

Ссылка на публикацию

Розмова лелеки та солов'я. Було це вранці, було далеко, Ходив по двору старий лелека, Не здобич зовсім він там шукав, А наче привид в траві блукав, Та сама річка, і ліс, і чапля, Ті самі роси, перлини-краплі, І на водичці латаття біле, А в полі жито стоїть дозріле. Не знав лелека що далі буде, Чи повернуться до двору люди, Чи буде нове гніздо у нього, Чи є ще справи комусь до цього. На старій груші, стоїть що з краю, Там соловейко пісню співає, Співає пісню на курській мові, Слова у пісні такі чудові, Слова у пісні, аж тьохка серце, Про ліс, про річку, про степ, озерце. Лелека слухав чужую мову, А потім птаху на груші мовить: Добридень друже, твій спів чудовий, Яскравий голос, такий медовий. З яким до нас ти летів візитом, Будем знайомі, давай дружити. Добридень також, тепер ми друзі, Тепер живу я в траві, на лузі, Пташат рощу я у вашім краї, У вашім краї пісні співаю. Де був мій гай, там тепер пустеля, В руїнах поруч стоїть оселя. Нема гніздечка, нема Семена, Який що ранку дивився на мене, Сидів і слухав, як я співаю, Лунала пісня по всьому гаю. А потім вибух, і вся родина, Семен, дружина, й мала дитина, Були, і зникли, пішли в могилу, Як тут співати? Де взяти силу? Стих соловейко, і його тіло, На гілці груші все затримтіло, Лелека бачив, як важко брату, Співати пісню про свою втрату. Стояли в тиші так нові друзі, І чули шелест трави у лузі, Цю звучну тишу, таку чудову, Далі лелека повів розмову: Зігнувши шию дзьобом цокоче, А серце в тілі горить, клекоче... Все почалося, давно, у травні, А понад лугом туман плив ранній, І ми літали, що ще робити, Шукали де б нам гніздо змостити, Тоді нам дуже поміг Микола, Був ще малий він, навчався в школі, Хотів був батько вербу спиляти, Стару, трухляву, що біля хати, Микола в сльози, голосить: "Тату! Так понесем ми велику втрату, Приніс ще прадід її лозою, Розбита була вона грозою, Війну пройшла, вся в друзках шалених, Того і сльози в листках зелених. А доки ще до весни далеко, На вербі зробим гніздо лелекам. Так ми на вербі і стали жити, І пташенят тут своїх ростити. І люди поруч, і луг, і річка, В гніздо вплели нам яскраву свічку. А потім бах, і все разом зникло, І вербе впала, і наше житло. Згоріла хата, нема Миколи, Його не буде уже ніколи, Загинув, куля, влучила в груди, Помер миттєво, так кажуть люди. Такі от справи, мій любий друже, Якщо з тобою нам не байдуже, І доки крила нас в небі носять, Ми будем людям казати: Досить! Співай пісні їм на рідній мові, Сади вишневі такі чудові, Співай, я буду їм цокотіти, Про нашу землю, найкращу в світі. Розкажем людям, що вони вільні, Щоб не стріляли, як божевільні. Не йшов війною, щоб брат на брата, Щоб не горіли в пожежі хати, Щоб не чорніла трава у лузі, І всі щоб жили в однім союзі. Співай пісні їм в траві солодкій, Що шлях життєвий такий короткий, Ростіть нащадків, лаштуйте гнізда, Доки можливо, доки не пізно. 9 березня 2025 року.